

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Fazekas Tamás ügyvéd (1055 Budapest, Nyugati tér 6. III. emelet 6.) által képviselt **Szász Barna Domokos** felperesnek, a dr. Bágyi Árpád jogtanácsos által képviselt **Országos Rendőr-főkapitány** (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes ellen, rendészeti ügyben hozott határozat (hivatkozási szám: 29000-105/312-13/2013.P.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes 29000-105/312-13/2013. RP. számú határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezi és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezi.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint perköltséget.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Készenléti Rendőrség állománya 2012. október 23. napján a Ferenciek terén két rendezvény - egyfelől a „Milla”, másfelől a „Rendszervágás” biztosításában vett részt. A „Milla” rendezvényére érkezők a templom felőli oldalon, az ellentétes érzelmű demonstrálók („Rendszervágás”) pedig a Jégbüfé felőli oldalon gyülekeztek. A rendőrök a két tábor között sorfalat képezve az úttesten állva, arccal a Jégbüfé felé fordultak, melynek folytán a tüntetők és köztük szintkülönbség alakult ki, a járdá magasságára tekintettel a tüntetőkhez képest mintegy 20-30 centiméterrel alacsonyabban foglaltak helyet.

A felperes 2012. november 13. napján előterjesztett panaszja szerint a Jégbüfé felőli oldalon, azaz a „Rendszervágás” résztvevői között, a sajtó munkatársaként igyekezett videofelvételeket készíteni. A szélsőjobboldali ellentüntetők belekötöttek a felperesbe, és a társaságában tartózkodó

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

újságírókat is szidalmazták, meg akarták akadályozni, hogy felvételeket készítsenek róluk. Az ellentüntetők magatartása egyre erőszakosabbá vált, amely feltűnt a közelben, a rendőrök sorfala mögött tartózkodó fotóriporternek. A panasz szerint kollégái megvédésére szólította fel a rendőröket, eredménytelenül, mivel a rendőrök kitérő választ adtak. Ezt követően a felperest egy ismeretlen személy súlyosan bántalmazta, amelynek fotóriporter a szemtanúja volt. A felperes panaszában sérelmezte, hogy az őket munkavégzés közben, sőt éppen amiatt ért nyilvánvaló inzultus ellenére sem kaptak rendőri segítséget. A felperes továbbá előadta, hogy az őt bántalmazó személyre rámutatott, kérte a rendőröket, hogy e személlyel szemben intézkedjenek, a rendőrök azonban passzívak maradtak.

A Készenléti Rendőrség Parancsnoka, Országos Rendőrfőkapitány-helyettes, mint elsőfokú hatóság 2013. február 22. napján kelt, 29022/12-9/2013.P. számú határozatával a felperes panaszát elutasította. A határozat indokolása szerint a rendőri intézkedés indokoltságát, illetőleg az indokolt rendőri intézkedés elmaradását az eljárásban nem lehetett megállapítani, annak ellenére, hogy a hatóság több tárgyalást tartott. Ezeket meghallgatta egyfelől másfelől a helyszínen parancsnoki feladatot ellátó r. őrnagyot, r. alezredest, az intézkedő r. főtörzs-zászlóst, akik egybehangzóan állították, hogy a bántalmazást a sűrű tömeg és a meglévő szintkülönbség miatt nem észlelték. A hatóság számára az intézkedést megtagadó rendőr azonosítására is lehetőséget adott, azonban a tárgyaláson nem jelent meg.

A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes az elsőfokú határozatot 2013. május. 2. napján kelt 29000/105/312-1/2013.P. határozatával helybenhagyta. A fellebbezésre tekintettel rögzítette, hogy a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel a panaszeljárásnak nem lehetett tárgya az ellentüntetés felosztatásának elmaradása, az csak a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (a továbbiakban: Gytv.) 14. § (3) bekezdése alapján lett volna vizsgálható. A panasz eljárás tárgya a felperes ellen elkövetett bűncselekmény miatti rendőri intézkedés elmaradása, melyre nézve a tényállás tisztázása megtörtént, az eset egyetlen szemtanúját az elsőfokú hatóság meghallgatta, további, a bántalmazást nem észlelő tanúk meghallgatását indokoltan mellőzte. A Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettség jogellenes elmaradását a felperes és a meghallgatott tanú sem tudta alátámasztani.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.32.361/2014/4. számú ítéletével a felperes keresetének helyt adott, és az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, az alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a felperes sérelmére ismeretlen személy súlyos testi sértést követett el, mely ügyben nyomozás indult, és amelyben jelentős nyomozati anyag keletkezett. Ezen anyagokat (videofelvétel, tanúvallomás, stb.) a panaszt vizsgáló hatóság nem szerezte be, arra hivatkozással, hogy a panasz eljárás célja a rendőri intézkedés elmaradásának jogszerűsége és nem az elkövető felderítése. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a hatóságok nem tisztázták a tényállást, ezért az alperesi határozat felülvizsgálatra alkalmatlan. Véleménye szerint az eljárásban nemcsak a felperessel szembeni bűncselekmény vonatkozásában, hanem az osztatás tekintetében felmerült rendőri intézkedés elmulasztása is sérelmezhető volt. Az új eljárásra adott iránymutatás szerint az alperesnek tisztázni kell a tényállást, be kell szereznie a felvett bizonyítékokat, vizsgálnia kell, hogy vajon észlelheték-e

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

a rendőrök a felperes bántalmazását megelőző eseményeket, volt-e módjuk eleget tenni a Rtv. 13. § (1) bekezdésben foglaltaknak.

Az alperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria 2014. április 2. napján kelt, Kfv.II.37.101/2014/5. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet hatályában fenntartotta. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes panaszában a testi épsége védelmében és a tettlegességet elkövető személy elfogása érdekében tett rendőri intézkedés elégtelenségét kifogásolta, a tömegoszlatás lehetősége, esetleges szükségessége nem volt a panasz tárgya, miután pedig a tömegoszlatás elmaradása nem volt a panasz része, nem volt a panasz eljárás tárgya, így annak vizsgálata vagy a vizsgálat elmaradása nem is lehet az alperesi határozat jogszerűségének fokmérője. E vonatkozásban a per során a felperes mindvégig tévedésben volt, alaptalanul kérte számon az alperesen az oszlatással kapcsolatos intézkedések elmaradását. Kifejtette továbbá, hogy a „Milla” rendezvényét biztosító rendőröknek mindenekelőtt eredeti feladatukat kellett ellátniuk, azaz megelőzni, hogy a két tábor egymással összecsapjon, felmérve a tömeg békétlenségének szintjét. Éppen ezért szemmel tartották az ellentüntetőket, arccal feléjük fordultak. Ugyanakkor - nem vitásan - a szintkülönbség miatt nem volt megállapítható, a tömeg számukra mennyire volt áttekinthető: laza vagy sűrű, milyen biztonsággal észlelhetők az egyes résztvevők fenyegető magatartását, a konkrét atrocitáskor a tömeg mennyire zárt össze, az esemény látható volt-e számukra, vagy sem. Az alperes a panasz kivizsgálása során e körben mulasztott, amikor nem szerezte be azokat a bizonyítékokat, amelyekből a fenti kérdésekre esetlegesen nagyobb biztonsággal adható válasz, mint a rendelkezésére álló felvételek és egyéb bizonyítékok alapján. A Kúria álláspontja szerint a hatóság volt abban a helyzetben, hogy a felperes által kért bizonyítékok beszerzése iránt intézkedjen, azt a felperes nem tudta rendelkezésre bocsátani. A hatóság e körben tanúsított passzivitása azt eredményezte, hogy elzárta a felperest attól, hogy állítását alátámassza. Ezzel a lefolytatott bizonyítás egyoldalú volt, és megalapozott döntés meghozatalához nem vezetett.

A megismételt eljárás során az alperes 2014. szeptember hónapban kelt 29000/105/312-13/2013.P. határozatával az elsőfokú hatóság 2013. február 22. napján kelt, 29022/12-9/2013.P. számú határozatát helybenhagyta. Határozatának indokolásában hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 37. § (1) bekezdésére és a 29. § (1) bekezdésére, és kiemelte, hogy mivel a demonstráció feloszlatására vonatkozó kifogás nem volt a panasz része, az elsőfokú hatóság e kérdés vizsgálatát jogszerűen mellőzte. Utalt arra is e körben, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdése csak a kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban biztosít panaszjogot, az alkalmazás elmaradásával szemben, így az intézkedés elmulasztásával szemben nem. Határozatának indokolásában kiemelte, hogy a BRFK Hivatala 2012. december 20. napján tanúként hallgatta meg [redacted], aki látta a felperessel szemben elkövetett bűncselekményt. 2013. február 12. napjára [redacted] ismételtlen idézésre került, azonban a tárgyaláson nem jelent meg. Kiemelte, hogy [redacted] a hatóság két alkalommal idézte, azonban az idézett nem jelent meg. A felperes sérelmére elkövetett testi sértés miatt a BRFK V. Kerületi Rendőrkapitányságon lefolytatott eljárás során [redacted] által tett tanúvallomás beszerzése tárgyában az alperes megkereste a nyomozóhatóságot, azonban a Rendőrkapitányság tájékoztatása szerint [redacted] tanúkénti kihallgatására nem került sor. Határozatában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a meghallgatott öt rendőr tanúvallomása, a helyszínen lévő rendőrök által tett jelentések alapján a rendőri intézkedéssel kapcsolatos sérelmek igazolása nem állapítható meg. A rendelkezésre álló felvételek megtekintése alapján megállapította, hogy a felperes sérelmére elkövetett támadásról, valamint az azt megelőző eseményekről rendőrségi

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

videofelvétel nem készült, a beszerzett felvételek nem a sorfalban álló rendőrök szemmagasságában, látóterében készültek, valamint azokon nem látható az sem, hogy a felperes sérelmére elkövetett cselekmény észlelhető volt-e a részükről, ahogyan az sem látható vagy hallható, hogy akár a felperes, akár más személy jelezte volna a rendőröknek a bántalmazást, amelynek ellenére a rendőrök az intézkedést elmulasztották. Kitért arra is, hogy az elsőfokú eljárásban értékelt video- és fényképfelvételek alapján megállapítható, hogy az ellentüntetés felé felállított rendőrsorfallal álló tömeg a sűrűsége miatt nem volt átlátható, ami a jogsértő cselekmény rendőrök által történő észlelését akadályozta, illetve meggátolta, amit a felperes által készített videofelvétel is alátámaszt, vagyis hogy fel kellett emelnie a kamerát a körülötte és előtte állók feje fölé ahhoz, hogy a csoportosulás belsejéből, a sorfaltól több (3-4) sornyira és az úttest szintjétől magasabb járdán állva a rendőrsorfallal vagy a „Milla” rendezvényén résztvevőkről készítsen felvételt. Mindemellett a kamera a konkrét incidens pillanatában a lökdösődés miatt a földre irányult, így a felvétel alkalmatlan annak igazolására, hogy a helyszínen tartózkodó rendőrök bármilyen mulasztást követtek volna el. Határozatának indokolásában kifejtette továbbá, hogy ugyanakkor a rendelkezésre álló dokumentumok alapján megállapítható, hogy a felperes bántalmazásának ténye a helyszínen valóban felmerült, tanúvallomások azt bizonyítják, hogy a rendőröknek szándékukban állt az elkövetővel szemben fellépni, azonban a felperes vagy más tanú a támadókról értékelhető személyleírást nem adott, ezért a rendőri intézkedés foganatosítására lehetőség nem volt. Mínderre tekintettel az alperes arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrök az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettségüknek önhibájukon kívül nem tudtak eleget tenni, ezért nem mulasztották el a jogszabályban foglalt kötelezettségüket. Az ORFK 2008. február 19. napján kibocsátott ajánlása kapcsán utalt arra, hogy annak jogi kötőereje nincs, az relevanciával a perbeli esetben nem bír, mivel nem képezte a panaszolt rendőri intézkedés részét, az elsőfokú határozat ezen része egyebekben a felperes terhére mulasztást nem állapított meg.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozata ellen, melyben annak hatályon kívül helyezését, az alperes új eljárásra kötelezését és perköltségben történő marasztalását kérte. Keresetében azt állította, hogy a rendőrségnek a jogellenes demonstrációt fel kellett volna oszlatnia. Kiemelte, hogy a rendőri intézkedés elmaradása tekintetében nem tartja elfogadhatónak az alperes azon érvelését, hogy a jelen lévő rendőrök nem észlelheték a jogsértő cselekményt, és emiatt nem igazolható, hogy bármilyen mulasztást követtek volna el. Álláspontja szerint az bizonyos, hogy a rendőrök hallották, amint az ellentüntető tömegesen ordítják a durva, erősen antiszemita, az emberi méltóságot kirívóan sértő megjegyzéseket. Álláspontja szerint a demonstrálók ezen magatartása már önmagában okot adhatott volna az ellentüntetés feloszlatására, azaz a Gytv. 14. § (1) bekezdésének alkalmazására, mellyel a felperes sérelmére elkövetett bűncselekmény megelőzhető lett volna. Utalt arra keresetében, hogy a Kúria a rendőri eljárással szembeni panaszjogot túlságosan megszorítóan értelmezi, a felperes ugyanis már az első panaszban is egyértelműen sérelmezte a rendőri intézkedés elmaradását, és az eljárás későbbi szakaszaiban is mindvégig világossá tette, hogy a rendőri mulasztás vizsgálatát az oszlatás elmaradása indokainak kérdésében is, nem csak az őt ért konkrét sérelem tekintetében kívánja, mely vizsgálatra azonban nem került sor. A bizonyítás körében sérelmezte, hogy az alperes által beszerzett felvételek megtekintésére az alperes a másodfokú eljárásban nem biztosított lehetőséget, ami jogsértő, ahogyan az is, hogy a határozat meghozatala előtt a felperest nem értesítette, mely a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 70. §-át sérti. Kifogásolta, hogy az alperesi határozat nem tér ki arra, hogy miért kizárólag a panaszos vallomásának beszerzését kísérelte meg, hogy ezen ügyben hallgattak-e ki más személyt, aki a panasz szempontjából releváns

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

tényről tudomással bírt volna, ugyanis a felperes iratok és nem csupán egy vallomás beszerzését kérte, mindezzel pedig sérült a Ket. 50. §-a. Az alperesi határozatban hivatkozott felvételekkel kapcsolatban azt kifogásolta, hogy a tömeg kevésbé sűrű, és az is látható, egy másik képen, hogy a rendőrök a járdán állnak, nem pedig a padkaszinttel lejjebb, továbbá a felperes által készített felvételen az is látszik (0:10 mp-től és 0:48 mp-től), hogy a „Rendszervágás” fantázianevű jogsértő demonstráció résztvevőinek fejei között a rendőrök fejei is láthatók, következésképp nyilvánvaló, hogy nem helytálló az alperes azon hivatkozása, hogy a felperesnek fel kellett emelnie a kamerát.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában foglaltak alapján vitatta a keresetet, kérte annak elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását. Azt állította, hogy határozata jogszerű és megalapozott. Határozatából azt emelte ki, hogy az, hogy a rendőrség a rendezvényt miért nem oszlatta fel, nem vizsgálható, mert a tömegoszlatás elmaradása nem képezte részét a panasznak. Arra is utalt, hogy nem értelmezhető, hogy a felperes milyen preventív célzatú intézkedések megtételét hiányolja, azt ugyanis a rendőrség nyilvánvalóan nem láthatta előre, hogy a felperes sérelmére valaki bűncselekményt fog elkövetni. Megjegyezte, hogy a felperes bántalmazóját a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2014. november 4. napján súlyos testi sértés és közösség tagja elleni erőszak miatt elítélte. A felperes rendőri intézkedés elmaradásával kapcsolatos sérelme márpedig önmagában már ezért sem értelmezhető, mert az elkövető ismertté vált és felelősségre vonása megtörtént.

A felperes a per során becsatolta a büntetőeljárás során tett írásbeli tanúvallomását (8. sorszámú beadvány melléklete), mely szerint 2012. október 23. napján a Milla tüntetésről fényképeket készített, melynek során észlelte, hogy a Ferenciek terén a Jégbüfé előtt és a Petőfi Sándor utca torkolatában általa több száz főre becsült, agresszív fellépést mutató tömeg gyülekezett, mely tömeget rendőrsorfall választott el a Milla tüntetésen résztvevőktől. a rendőrök mögötti tömeget fényképezte, amikor dulakodásra lett figyelmes, látta, hogy a tömegben dulakodás kezdődik, és kiabálást hallott („Zsindex”), feltételezte, hogy az Index munkatársát támadták meg. Ekkor odasielt a sorfalban álló egyik rendőrhöz, és szólt neki, hogy menjenek segíteni, mert megtámadták a kollégáját a tömegben, mire a rendőr azt válaszolta, hogy menjen fel a járdára, ne az úttesten legyen, mire a tanú ismét kérte, hogy segítsen a kollégájának, mire a rendőr megfenyegette, hogy ha nem megy fel azonnal az úttestről, elő lesz állítva. Ekkor a tanú visszament a járdára, és pár perc múlva észrevett egy fiatalembert, akinek az orra be volt dagadva, bemutatkoztak egymásnak, és kiderült, hogy ő a felperes. A bíróság a per során tanúként hallgatta ki a tanút, aki a vallomásával a büntetőeljárás során tett írásbeli tanúvallomását megismételte (12. sorszámú jegyzőkönyv).

Az alperes a per során kifejtette, hogy a perbeli rendezvényen szolgálatot teljesítő rendőrök csapaterős szolgálatot láttak el, melynek célja az volt, hogy a tüntetőket és az ellentüntetőket elválasszák egymástól. A rendőrök egyfajta zárósorfallal hoztak létre, márpedig a zárósorfallal szolgálatot teljesítő egyes rendőröknek nincs önálló intézkedési jogosultsága, az csak a parancsnoknak van, így mindaddig, amíg a parancsok nem értesül az incidensről, a rendőrök egyenként nem léphetnek fel (9. sorszámú jegyzőkönyv, 11. sorszámú beadvány, 12. sorszámú jegyzőkönyv). A felperes e körben nem vitatta, hogy a csapaterőben fellépő rendőrök a sorfallal nem hagyhatják el, azonban álláspontja szerint a rendőrnök, akivel a tanú közölte, hogy dulakodás van, ezen információt a parancsnok részére kellett volna továbbítani.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

A felperes keresete az alábbiak szerint érdemben alapos.

A felperes keresetében sérelmezte, hogy a rendőrség nem oszlatta fel a perbeli rendezvényt. E körben kiemelendő, hogy a Kúria Kfv.II.37.101/2014/5. számú, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.32.361/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartó ítéletének indokolásában e körben kiemelte, hogy a felperes panaszában a testi épsége védelmében és a tettelegességet elkövető személy elfogása érdekében tett rendőri intézkedés elégtelenségét kifogásolta, a tömegoszlatás lehetősége, esetleges szükségessége nem volt a panasz tárgya. A panaszt kivizsgáló rendőrhatalóság, így az alperes is a panasz tartalmának megfelelően vizsgálódott és hozott elutasító döntést. A közigazgatási per az a sajátos pertípus, melynek tárgya a határozat, és amelyben az eldöntendő kérdés a határozat jogszerűsége. Amennyiben a kérelemre indult panasz eljárás, illetőleg az abban hozott döntés jogszerűségéről kell állást foglalnia a bíróságnak, úgy a kiinduló pont a kérelem, jelen esetben csak a felperes által előadott panasz lehet. A Kúria rögzítette, hogy miután a tömegoszlatás elmaradása nem volt a panasz része, nem volt a panasz eljárás tárgya, így annak vizsgálata vagy a vizsgálat elmaradása nem is lehet az alperesi határozat jogszerűségének fokmérője. E vonatkozásban a per során a felperes mindvégig tévedésben volt, alaptalanul kérte számon az alperesen az oszlatással kapcsolatos intézkedések elmaradását. Mivel pedig a fentiek tükrében a Kúria álláspontja az volt, hogy a tömegoszlatás, mint elmaradt rendőri intézkedés, nem tárgya jelen pernek, az a megismételt eljárás során sem képezheti a per tárgyát, a felperes pedig alappal nem vitathatja ismételt az oszlatás elmaradását, figyelemmel a Ket. 109. § (4) bekezdésére is, mely akként rendelkezik, hogy a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a döntéshozatal során annak megfelelően jár el, ezen előírás figyelmen kívül hagyása pedig a Ket. 121. § (1) bekezdés f) pontja értelmében semmisséget eredményez. Minderre figyelemmel a felperes oszlatás elmaradását kifogásoló kereseti hivatkozása nem volt alapos.

A felperes keresetében vitatta, hogy az alperes a bizonyítékokat hiányosan szerezte be, és azokat okszerűtlenül és hiányosan értékelte. E körben elsősorban azt kell kiemelni, hogy az alperes a megismételt eljárás során beszerezte a perbeli eseményről készült videofelvételeket, idézte
aki az idézésben foglaltaknak nem tett eleget, szintén idézte, aki az idézésben foglaltaknak szintén nem tett eleget, megkereste továbbá a nyomozóhatóságot tanúvallomásának beszerzése iránt, mely szintén nem vezetett eredményre. Megállapítható ennek alapján, hogy az alperes a bírósági ítéletekben foglalt előírások végrehajtása érdekében a szükséges lépéseket megtette, az azonban, hogy ezek eredményre nem vezettek, az alperes részére nem felróható, önmagában a foganatosított alperesi intézkedések eredménytelensége nem eredményez jogszabálysértést. A felperes tehát alaptalanul hivatkozott a bizonyítással kapcsolatos mulasztások jogszabálysértő voltára. Emellett kiemelendő, hogy a bírósági eljárás során e bizonyítási hiányosságok pótolhatók voltak, a bíróság intézkedett büntetőeljárás során tett írásbeli tanúvallomásának beszerzése iránt, illetőleg a bíróság tanúként hallgatta ki.

A felperes keresetének azon hivatkozása kapcsán, mely szerint a tömeg átlátható volt, továbbá egyéb körülmények okán is a rendőrök észlelték a jogsértő cselekményt, az alábbiak állapítandók meg. Az alperesi határozat indokolása arra az álláspontra helyezkedett, hogy a beszerzett videofelvételek nem a sorfalban álló rendőrök szemmagasságában, látóterében készültek, valamint azokon nem látható az sem, hogy a felperes sérelmére elkövetett cselekmény észlelhető volt-e a részükről, megállapításra került továbbá, hogy az ellentüntetés felé felállított rendőrsorfallal álló tömeg a

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

sűrűsége miatt nem volt átlátható, ami a jogsértő cselekmény rendőrök által történő észlelését akadályozta, gátolta. Az alperes megállapítása tehát e körben az volt, hogy a rendőrök az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint fennálló intézkedési kötelezettségüknek önhibájukon kívül nem tudtak eleget tenni. Ezen alperesi megállapítással szemben, a perben lefolytatott bizonyítás (írásbeli tanúvallomása és tanúkenti kihallgatása, a felperes sértetti vallomása) eredményét összevetve a már korábban is rendelkezésre álló bizonyítékokkal és (vallomása), arra a megállapításra kell jutni, hogy a csapaterős szolgálatban fellépő rendőrök közül volt olyan rendőr, aki tudomással bírt arról, hogy az ellentüntetői tömegben verbális, majd tetteges bántalmazás folyik. A felperes helyesen hivatkozott e körben arra, hogy 2012. december 20. napján akként nyilatkozott, hogy ő a rendőrsorfal mögött állt, a későbbi incidens helyétől kb. 10 méterre, amiből az állapítható meg, hogy a rendőrsorfal mögött állva látta az incidens kialakulását, és megpróbált közbeavatkozni. E körben a felperes helyesen érvelt azzal, hogy ha a rendőrsorfal mögött állva észlelte a lökdösődést, akkor a rendőrsorfalt alkotó rendőrök közül bizonyos, hogy többen ugyanezt észlelhették, vagyis kizárt az az alperesi határozati indoklás, hogy a rendőrök nem észlelték a jogsértő cselekményt. Ezt az álláspontot erősíti

büntetőeljárás során tett írásbeli tanúvallomása, melyet a perben tartott tárgyaláson tett tanúvallomása is megerősített, hogy ő maga szólt a kialakulóban lévő szóbeli bántalmazás észlelésekor a rendőröknek, vagyis a rendőrök nemcsak a saját észlelésük alapján bírtak tudomással a kialakuló konfliktusról, hanem értesítése folytán is, vagyis nemcsak szubjektív észlelésük, hanem objektív értesülésük is megállapítható. Megjegyzendő, hogy az elsőfokú eljárás során kihallgatott rendőr-tanú, már csak a felperes fizikai bántalmazását követő

eseményekről számoltak be, továbbá csak feltételesen nyilatkozott arról, hogy a sorfalban felállított rendőrök „nagy valószínűséggel” nem láthatták, hogy mi történik, mert nagy volt előttük a tömeg. tanúkenti kihallgatása során akként nyilatkozott, hogy tőle nem kérte senki tevékenysége során, hogy „intézkedjen az elkövetővel szemben” és a beosztottjai sem jelentettek neki ilyet, azonban arról ő sem tett nyilatkozatot, hogy a bántalmazás előtti események hogyan zajlottak. rendőr-tanú 2013. február 12. napján tett vallomásában szintén csak a felperessel szemben elkövetett bűncselekmény utáni eseményekről számolt be. Minderre tekintettel az alperesi határozat megállapításával szemben a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen az volt megállapítható, hogy a rendőrök a verbális, majd fizikai tettegességről tudomással bírtak, azt ugyanis észlelték, hogy a felperes körül fizikai atrocitás van kialakulóban, arra is figyelemmel, hogy a felperes sértetti kihallgatása során akként nyilatkozott, hogy a rendőrsorfaltól – éppen a saját biztonsága érdekében – 2-3 méterre állt, és akként nyilatkozott panaszában, hogy a testi sértést megelőző lökdösődés kb. 5 percen át tartott, ami abból a szempontból hosszú idő, hogy a 2-3 méterre álló rendőrök azt észleljék. Nem hagyható figyelmen kívül e körben az sem, hogy nem egy rendőr volt abban a helyzetben, hogy a bántalmazást észlelje, hanem a rendőrsorfalt alkotó több rendőr is, ami alapján még inkább arra a következtetésre kell jutni, hogy értesítése mellett a rendőrök maguk is észlelték az atrocitást.

A felperes kifogásolta végül keresetében, hogy az alperes a beszerzett felvételek megtekintésére nem biztosított lehetőséget, ezen alperesi mulasztása azonban a per során orvoslásra került, mert az alperes a felperes rendelkezésére bocsátotta az eljárás során beszerzett felvételeket (6. sorszámú beadvány). A Ket. 70. §-ának megsértésére történt felperesi hivatkozás pedig nem foghatott helyt, mert ezen jogszabályi előírás az elsőfokú eljárásra vonatkozik (Ket. 29. §-ától Ket. 70. §-áig), így annak megsértése a megismételt másodfokú eljárás során kizárt.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
27.K.34.405/2014/12.

A fentiekben kifejtettek szerint a bíróság az eljárt hatóságoktól eltérően arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrök észlelték a felperest érő bántalmazást, arról tudomással bírtak, azonban a bíróság nem foglalhatott állást abban a kérdésben, hogy az Rtv. 13. §-ában foglalt intézkedési kötelezettség terhelt-e a rendőröket, és annak elmulasztása jogsértő volt-e, mert e kérdéssel a rendőrségi határozatok nem foglalkoztak.

A bíróság a fentiekben kifejtettek tekintetével az alperes határozatát a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Az új eljárás során az elsőfokú hatóságnak a felperes panaszában foglaltakat ismételtelen el kell bírálni, az oszlatás elmaradása körében a panaszt ismételtelen el kell utasítani, míg a felperes panaszának azon részét, mely a rendőri intézkedés elmaradását hiányolta (Rtv. 13. § (1) bekezdés), ismételtelen és érdemben kell vizsgálni, azt azon az alapon utasíthatja el, hogy a rendőrök nem észlelték a felperes körül kialakuló tettlegességet.

A bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes perköltségének megfizetésére. A perköltség összegét a bíróság a Pp. 79. § (1) bekezdése szerint, mérlegelés útján állapította meg, melynek során figyelemmel volt az ügy bonyolultságára és arra, hogy a perben több tárgyalás megtartására került sor, melyeken a felperes jogi képviselője útján megjelent és nyilatkozatokat tett.

Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmertességre tekintettel a 43. § (3) bekezdés szerint mértékű kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2016. év május hó 31. napján

dr. Bögös Fruzsina s.k.
bíró

A kiadmány hitelesét

